

Kirk: Der findes paa Finanslovsforslaget en lille Bevilling, der angaar Nørresundby-Kredsen, for hvilken jeg gerne vil bringe den højtærede Forsvarsminister min Tak. Det drejer sig om Oprettelsen af en fast Redningsstation ved Hals, og den findes omtalt i Bemærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 2167; det er den stedlige Fiskeriforening, der har rejst Sagen, og dette har vist sig at være overordentlig paakrævet, navnlig paa Grund af forskellige Strandinger, der har fundet Sted deroppe. — Det havde været min Hensigt ved denne Lejlighed ogsaa at berøre et andet Spørgsmaal vedrørende Strandingsvæsenet, nemlig de Ønsker om en Ændring af Strandingsloven, der længe har været fremme mellem de vestjydske Strandfogder, men den højtærede Justitsminister er kommet mig i Forkøbet og har forleden i Landstinget fremsat et Lovforslag om en Ændring af denne Lov; der vil altsaa senere blive Lejlighed til at tale om dette Spørgsmaal.

Der er derimod et andet Lovforslag, som endnu ikke er blevet fremsat i denne Samling, men som jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil komme med inden alt for længe, det er et Lovforslag vedrørende Arrestforvarernes Lønningsforhold. Tingets ørede Medlemmer vil vide, at der har været nedsat en Kommission angaaende Politiets Ordning, og at denne Kommission afgav Betænkning om Arrestforvarernes Lønning i Januar d. A. Der har derefter været fremsat Lovforslag herom i dette Ting dels i Marts og dels i Juni, men begge Gange blev Sagen henvist til Lønningsudvalget, uden at der dog er kommet noget Resultat ud deraf, dels fordi man stod overfor nye Valg, og dels vistnok ogsaa fordi Lønningsudvalget ikke rigtig kunde finde en Plads i sit Skuffedarium til at sætte Arrestforvarerne ind i. Der blev her i Folketinget rejst mange Indvendinger mod Lovforslaget, og jeg kan i og for sig dele de fleste af dem; men en anden Ting er, at Sagen nødvendigvis inden længe maa løses, fordi Arrestforvarerne er grumme daarligt stillede. Forplejningspengene er mange Steder ganske utilstrækkelige, og det er urimeligt, at Arrestforvarerne skal lide Tab paa den Konto, ligesom de heller ikke maa være fristede til at give Arrestanterne en mindre god Forplejning. Navnlig klages der over, at Pigeholdet er overordentlig dyrt, det siges, at Løn og Kost er 1 200 Kr. om Aaret; og naar en Arrestforvarer i mange Tilfælde kun er lønnet med 1 000 Kr.

foruden et Dyrtdstillæg paa 720 Kr., vil man se, at den Lønning, han og hans Hustru faar for Arbejdet, er ganske utilstrækkelig. Jeg haaber, den højtærede Justitsminister snart vil fremsætte et Lovforslag angaaende disse Forhold, og hvis Ministeriet endnu ikke er blevet ganske klar over, hvorledes Sagen bedst skal kunne løses, kunde Lovforslaget maaske fremsættes i den Form, hvori vi tidligere har set det. Det vilde være beroligende for Arrestforvarerne at vide, at Sagen er i Rigsdagens Hænder.

Da vi sidste Foraar her i Tinget behandlede Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 26. Maj 1868 om umyndiges Midlers Forvaltning, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at det havde den allerstørste Betydning, om der i de Personers Interesse, som har Midler staaende i Overformynderiet, blev aabnet Adgang til, at Overformynderiet anskaffede Værdipapirer i Stedet for de kontante indestaaende Beløb. Sagen blev henvist til Finansudvalget, som imidlertid udtalte, at for Tiden lod noget saadant sig ikke praktisere, og jeg vil gerne tro, at det endnu ikke lader sig udføre. Finansudvalget udtalte imidlertid tillige, at det vilde være ønskeligt, at Overformynderiet havde sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og jeg haaber, at Overformynderiet ikke glemmer det, og at den højtærede Justitsminister ogsaa vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Hvis man nemlig for Tiden vilde købe Kreditforeningsobligationer til $4\frac{1}{2}$ pCt., vilde den, der har sin Formue staaende i Overformynderiet, kunne faa henimod $\frac{1}{3}$ mere i Renteindtægt.

Jeg vil lige nævne det Tilfælde, der har foreligget ude paa Sundby Hospital, hvor en Sygeplejerelev tog fejl af den Medicin, hun skulde bruge, og derved blev Aarsag til, at to Personer afgik ved Døden. Hvad den unge Pige dør har gjort, er naturligvis kun et Mellemværende mellem hende og Retten; men hvad der ikke kan være Offentligheden ligegyldigt, er, at Forholdene paa et Hospital kan være saaledes, at det ikke er Lægen eller Oversygeplejersken eller en uddannet Sygeplejerske, som har med de Ting at gøre, men at man lader en Elev faa saadanne Midler i Hænde, som kan hidføre Døden. Vi har herhjemme en overordentlig omfangsrig Lovgivning angaaende Handel med og Distribution af Gift. Det vilde være værd at overveje, om det ikke er fornødent at udfærdige Instruks for de forskellige Hospitaler om, hvem der maa haandtere den